

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สระแก้ว ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๑

วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอให้วินิจฉัยตีความรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ มาตรา ๒๖๔ ประกอบมาตรา ๖

นางอุบล บุญญชโลธร ยื่นคำร้องลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ว่า ผู้ร้องถูกพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีฟ้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ในข้อหาพร้อมกันใช้ จ้าง วาน ให้พร้อมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามคดีหมายเลขดำที่ ๘๕๘/๒๕๕๑ ผู้ร้องเคยถูกอัยการสูงสุดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีเรื่องนี้ระหว่างพิจารณาคดี ทนายจำเลยได้ขอให้ศาลออกหมายเรียกเอกสารสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดีผู้ร้องในข้อหาบงการฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ตาย ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้วกับในส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ แต่โจทก์แจ้งเหตุขัดข้อง ทนายจำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลให้บังคับโจทก์ส่งเอกสาร หากศาลเห็นด้วยกับโจทก์ ก็ขอศาลส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความเพราะขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ ซึ่งศาลมีคำสั่งว่าโจทก์มีสิทธิไม่ส่งเอกสาร โดยเห็นว่าจะเกิดความเสียหายแก่โจทก์ได้ และศาลไม่ต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความด้วย ผู้ร้องเห็นว่าโจทก์ต้องส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลและศาลต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่าผู้ร้องมีสิทธิเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวและสมควรรับเรื่องของผู้ร้องไว้พิจารณาหรือไม่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสีย ย่อมมีสิทธิขอทราบสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดี ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้

บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” และข้อเท็จจริงได้ความว่าเอกสารที่ศาลจังหวัดนนทบุรีมีหมายเรียกจากโจทก์ตามสำเนาหมายเรียกเอกสารลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ รายการที่ ๕ คือ “สำนวนสรุปพยานหลักฐานพร้อมด้วยความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดี นางอุบล บุญญชโลธร ในข้อหาข่มขืน นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ ตาย ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้วกับในส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้” ซึ่งโจทก์เห็นว่าเป็นการเรียกสำนวนการสอบสวนและสำนวนของพนักงานอัยการทั้งหมดจากโจทก์ ซึ่งโจทก์มีสิทธิส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลเมื่อมีการสืบพยานโจทก์แล้วเสร็จ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ เห็นว่า ผู้ร้องได้ขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีออกหมายเรียกเอกสารสำนวนจากพนักงานอัยการนอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔๑ วรรคสี่ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การที่ผู้ร้องต้องการให้โจทก์ส่งเอกสารดังกล่าวต่อศาลจึงไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของมาตรา ๒๔๑ วรรคสี่ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติคุ้มครองสิทธิของผู้ร้องไว้ ส่วนที่ผู้ร้องขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแต่ศาลจังหวัดนนทบุรีมีคำสั่งยกคำร้องนั้น เห็นว่า แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่งบัญญัติทำนองให้ศาลต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ศาลก็มีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าเข้าหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้หรือไม่ด้วย กรณีนี้ศาลจังหวัดนนทบุรีเห็นว่าการที่โจทก์ไม่ยอมส่งเอกสารสำนวนการสอบสวนและสำนวนของพนักงานอัยการทั้งหมด ดังกล่าวต่อศาล มิใช่เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่จำเลยและบังคับแก่คดีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งศาลต้องส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง เมื่อศาลมีความเห็นว่ากรณีนี้ไม่เข้ามาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญก็ไม่อาจที่จะไปก้าวล่วงการใช้อำนาจของศาลจังหวัดนนทบุรีได้

เมื่อพิเคราะห์ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว จะเห็นได้ว่า มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้ศาลเท่านั้นเป็นผู้ส่งความเห็นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย มิได้ให้สิทธิผู้ร้องหรือคู่กรณีเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญโดยตรงได้เอง เมื่อผู้ร้องไม่มีสิทธิเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญแล้ว จึงไม่มีเหตุที่จะสมควรรับเรื่องของผู้ร้องไว้พิจารณา

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงไม่สมควรรับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณา

นายมงคล สระแก้ว

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ